

Práce je rozdělena na čtyři základní části. První představuje úvod do problematiky věnovaný obecným věcným a právním souvislostem ochrany mořské biodiverzity, zabývá se samotným pojmem „biodiverzita“, rozdíly mezi biodiverzitou pevninskou a mořskou, významem mořské biodiverzity, formami jejího ohrožení a stručně rekapituluje historický vývoj právní ochrany mořského prostředí a života v něm. Doplněna je rozbohem právního režimu, resp. režimů biologických mořských zdrojů, které jsou pro ochranu mořské biodiverzity určující. Druhá část je věnována formálním pramenům mezinárodního práva významným pro ochranu rozmanitosti života v mořích, zejména mezinárodním smlouvám, a to v základním rozdělení na globální a regionální a dále dle předmětu právní regulace. Analyzována je i úloha a nejdůležitější relevantní dokumenty tzv. *soft law*, které pro přehlednost výkladu s určitým zjednodušením dělím dle jejich převažující funkce na koncepční, nahrazující závaznou právní úpravu a prováděcí. Přestože časově často předcházejí přijetí mezinárodní úmluvy (případně se podílejí na vzniku obyčejového pravidla), zařazují dokumenty *soft law* při analýze pramenů až na druhé místo, neboť je považují za doplňující pramen smíšené politicko-právní povahy. Třetí část shrnuje základní právní prostředky (nástroje, metody, „techniky“⁷) významné pro ochranu mořské biodiverzity, jmenovitě zvláštní právní regulaci věnovanou určitým druhům, určitým oblastem a určitým lidským činnostem. Ukazuje přitom, že se nejedná pouze o klasické „ochranářské“ prostředky, ale že jejich využití je mnohem širší a vedle přísné ochrany některých součástí přírody (druhů, resp. populací, či stanovišť) stále více směřuje k zajištění udržitelného využívání biodiverzity. Konečně čtvrtá část se zaměřuje na nejvýznamnější faktory podmiňující účinnost ochrany mořské biodiverzity a jejich mezinárodněprávní úpravu. Jedná se o vědu a výzkum jako základní zdroj informací a podkladů pro právní regulaci a primární předpoklad kvality přijatých opatření, zároveň však (z důvodu existence lidského faktoru) i zdroj potenciálního ohrožení mořské biodiverzity, ekosystémový přístup a přístup předběžné opatrnosti, které se stále více prosazují jako nejvhodnější strategie ochrany přírody, přičemž v homogenním a stále málo známém mořském prostředí získávají punc nezbytnosti, a mezinárodní spolupráci jako obecný „operační“ princip pro řešení problémů přesahujících hranice států, které jsou pro oceány typické. Práci doplňuje závěr, jenž se snaží shrnout nejdůležitější poznatky a naznačit možnosti dalšího vývoje právní úpravy této složité problematiky.